

Sygn. akt II C 509/16

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodnicząca: SSR A. M.

Protokolant: staż. W. Ł.

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa B. J.

przeciwko T. D.

postanawia:

1. umorzyć postępowanie w zakresie kwoty 5.788,06 zł (pięć tysięcy siedemset osiemdziesiąt osiem złotych sześć groszy);
2. odrzucić pozew;
3. przejąć na rachunek Skarbu Państwa koszty opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt II C 509/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 lipca 2016 roku, skierowanym przeciwko T. D. i A. D. (1), B. J. wniósł o zwaloryzowanie kwoty głównej 6.000 złotych wynikającej z nakazu zapłaty z dnia 7 marca 1997 roku, sygn. akt III Nc 63/97 odpowiednio wstecznie, w sposób w jakim zobowiązanie pozwanej zostało wyliczone w wyroku z dnia 26 października 2011 roku, sygn. akt II C 236/08, z powodu istotnej zmiany siły nabywczej (wartości) pieniądza po powstaniu zobowiązania. Wniósł także o odpowiednio wsteczne zwaloryzowanie i naliczenie odsetek umownych za opóźnienie, a następnie maksymalnych od zwaloryzowanej kwoty głównej 6.000 złotych, a także o naliczenie odsetek zgodnych z dokonanymi zapisami z czynności prawnych z czterech umów, z których wynika, że odsetki umowne miesięczne były ustalone jednocześnie z odsetkami za opóźnienie.

W uzasadnieniu podniesiono, że strony łączyła zawarta w dniu 27 listopada 1995 roku umowa pożyczki na kwotę 6.000 złotych. Zgodnie zaś z ustaloną w umowie z dnia 27 sierpnia 1996 roku przedłużającej spłatę zaciągniętej pożyczki, klauzulą waloryzacyjną, kwota główna stanowi równowartość ówczesnych 3240 marek niemieckich. W ocenie powoda waloryzację sądową uzasadnia wysoka inflacja wskazana na przykładzie ilości czynszów jakie powód mógł zapłacić za kwotę 6.000 złotych. Powód wskazał, że w 1995 roku, za kwotę udzielonej pożyczki mógł zapłacić 63,51 czynsze, zaś w 2016 roku za tą samą kwotę jedynie 13,16 czynsze. Zdaniem powoda wartość kwoty głównej na dzień wniesienia pozwu winna wynosić 29.400 złotych, według wyliczenia 64,51 czynsze x 455,75 złotych obecnego czynszu miesięcznego. Zdaniem powoda poniósł on szkodę z powodu wystąpienia inflacji względem kwoty głównej oraz odsetek umownych za opóźnienie (pозew k. 2-4).

W piśmie procesowym z dnia 3 sierpnia 2016 roku powód wskazał, że wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie wynosi 15.332,97 złotych, w tym kwota główna wraz z odsetkami maksymalnymi, tj. 13.609,97 zł plus kwota 1123 zł kosztów sądowych oraz kwota 600 zł kosztów komorniczych (pismo procesowe powoda k. 12).

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie pozwu w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwani podnieśli, że z tytułu spłaty zawartej z powodem w dniu 27 listopada 1995 roku umowy pożyczki na kwotę 6.000 złotych, uiścili na jego rzecz kwotę 33.857,48 złotych, która to kwota została zaliczona na poczet odsetek. Natomiast w marcu 2000 roku pozwana spłaciła powodowi kwotę główną 6.000 złotych, która jednak nie została przez powoda przyjęta. W ocenie pozwanych roszczenie w stosunku do A. D. (2) uległo przedawnieniu bowiem od nadania klauzuli wykonalności wobec pozwanego minęło 19 lat, zaś pozwany nie był pożyczkobiorcą (odpowiedź na pozew k. 34-38).

Pismem z dnia 14 kwietnia 2017 roku powód cofnął powództwo w stosunku do pozwanego A. D. (1). Nadto sprecyzował swoje powództwo w ten sposób, że wniósł ostatecznie o zasądzenie kwoty 9.544,91 zł, która wynika z orzeczenia sądu wydanego w dniu 26 października 2011 roku, w sprawie o sygnaturze akt II C 236/08 i na która to składa się kwota główna w wysokości 6.000,00 zł, odsetki maksymalne w wysokości 3.393,54 zł oraz kwota 151,37 zł tytułem kosztów sądowych wynikających z akt sprawy o sygnaturze III Nc 63/97 (pismo z dnia 14 kwietnia 2017 roku k. 71).

Na rozprawie w dniu 15 maja 2017 roku powód oświadczył, że cofa powództwo w stosunku do pozwanego A. D. (1). Sprecyzował ostatecznie swoje roszczenie poprzez wskazanie, że wnosi o zasądzenie kwoty 9.544,91 zł bez odsetek. Powód wyjaśnił, że na kwotę 9.544,91 zł składa się kwota 6.000,00 zł, to jest kwota główna oraz odsetki w wysokości 3.393,54 zł oraz kwota 151,37 zł, która stanowi koszty sądowe wynikające z kosztów postępowania w sprawie o sygn. III Nc 63/97. Powód oświadczył także, że cofa powództwo w zakresie kwoty 5.788,06 zł, która to kwota wynikała z faktu, iż pierwotnie zwaloryzował odsetki za dłuższy okres tj. do lipca 2016 roku. Powód wyjaśnił, że dokonał waloryzacji na podstawie wysokości czynszu, który opłacał w dacie udzielenia pożyczki oraz na podstawie wysokości czynszu opłacanego aktualnie (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 15 maja 2017 roku).

Na rozprawie w dniu 15 maja 2017 roku pozwana w imieniu własnym oraz jako pełnomocnika pozwanego A. D. (1) oświadczyła, iż wyraża zgodę na cofnięcie powództwa co do pozwanego A. D. (1) oraz w zakresie cofnięcia powództwa, co do kwoty 5.788,06 zł. Oświadczyła także, że kwestionuje kwotę dochodzoną niniejszym powództwem, wskazując przy tym, iż sprzeczną z zasadami współżycia społecznego byłaby waloryzacja w przedmiotowej sprawie z uwagi na wysokość dotychczasowej spłaty jaką poczyniła wobec powoda (elektroniczny protokół rozprawy z dnia 15 maja 2017 roku k. 81 - 83).

Postanowieniem z dnia 15 maja 2017 roku Sąd umorzył postępowanie w sprawie w stosunku do pozwanego A. D. (1) (postanowienie k. 85).

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 listopada 1995 roku T. D. jako pożyczkobiorca zawarła z powodem jako pożyczkodawcą umowę pożyczki, zgodnie, z którą otrzymała od powoda kwotę 6.000 zł i zobowiązała się ją spłacić do dnia 27 maja 1996 roku, wraz z należnymi odsetkami w kwocie 300 zł miesięcznie. T. D. uiściła na rzecz powoda odsetki w łącznej kwocie 1.800 zł, tj. po 300 zł w dniach: 27 grudnia 1995 roku, 27 stycznia, 27 lutego, 29 marca, 1 maja, 4 czerwca 1996 roku. W dniu 27 maja 1996 roku uzgodniono, iż T. D. zwróci kwotę 6.000 zł do dnia 27 lipca 1996 roku z odsetkami miesięcznymi 300 zł, płatnymi do 27 dnia każdego miesiąca, za każdy dzień opóźnienia 10 zł (300 zł w skali miesiąca). Następnie w dniu 4 czerwca 1996 roku strony umowy postanowiły, że pozwana zwróci kwotę 6.000 zł do dnia 27 sierpnia 1996 roku z odsetkami miesięcznymi w wysokości 300 zł, płatnymi do 27 czerwca, 27 lipca i 27 sierpnia 1996 roku. W dniu 27 sierpnia 1996 roku ponownie strony ustaliły dalszy termin zwrotu kwoty 6.000 zł, wskazano, że zostanie ona zwrócona do dnia 27 października 1996 roku wraz z odsetkami 350 zł do dnia 27 każdego miesiąca i za każdy dzień opóźnienia dodatkowe 15 zł (450 zł w skali miesiąca) (kserokopia umowy pożyczki k. 51, kserokopie umów k. 43-45)

W dniu 7 marca 1997 roku Sąd Rejonowy w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt III Nc 63/97, wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, którym zasądził od T. D. na rzecz B. J. kwotę 6.000 złotych z odsetkami umownymi w wysokości 300 zł miesięcznie od dnia 27 listopada 1995 roku do dnia 27 sierpnia 1996 roku oraz w wysokości 350 zł miesięcznie od dnia 27 sierpnia 1996 roku do dnia zapłaty, a także koszty procesu w wysokości 1.123,00 złotych (kserokopia nakazu zapłaty k. 47, kserokopia pozwu k. 48-49, kserokopia wezwania do zapłaty k. 50).

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 1998 roku, w sprawie III Co 58/98 Sąd Rejonowy w Łodzi nadał tytułowi egzekucyjnemu w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 1997 roku w sprawie o sygn. akt III Nc 63/97, klauzulę wykonalności także przeciwko małżonkowi dłużniczki A. D. (1) z ograniczeniem jego odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością ustawową (kopia postanowienia k. 46).

T. D. w marcu 2000 roku, przekazała na rzecz powoda o kwotę 6.000 zł tytułem spłaty należności głównej. B. J. nie przyjął tej kwoty z uwagi na to, iż zaliczał wpłaty w pierwszej kolejności na odsetki umowne od należności głównej (bezsporne).

Na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 marca 1997 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi - Widzewa w Łodzi A. P. prowadził przeciwko T. D. postępowanie egzekucyjne w sprawie KM (...). Pismem z dnia 31 sierpnia 2010 roku powód wniósł o rozszerzenie prowadzonej egzekucji. Komornik prowadził postępowanie w celu wyegzekwowania należności głównej w kwocie 6.000 złotych, zaległych odsetek w wysokości 40.566,84 złotych oraz kosztów poprzedniej egzekucji w kwocie 600 złotych (zawiadomienie o wszczęciu egzekucji po rozszerzeniu egzekucji z dnia 21 października 2010 roku k. 46, wniosek powoda k. 47, zaświadczenie k. 48 – załączonych akt II C (...)).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 października 2011 roku, w sprawie o sygn. akt II C (...) Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego w sprawie o sygnaturze akt III Nc 63/97 w dniu 7 marca 1997 roku przez Sąd Rejonowy w Łodzi III Wydział Cywilny, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, w stosunku do powódki T. D. w zakresie: kwoty 9.400 zł tytułem odsetek umownych, odsetek umownych przekraczających dwukrotność odsetek ustawowych od kwoty 6.000 zł od dnia 15 kwietnia 1998 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu w zakresie kwoty 983,63 zł (pkt 1 wyroku), oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 2 wyroku), nie obciążył stron opłatą sądową od rozszerzonej części powództwa oraz wydatkami wyłożonymi tymczasowo przez Skarb Państwa Sąd Rejonowy dla Łodzi- Widzewa w Łodzi (pkt 3 wyroku) oraz przyznał adw. G. M. kwotę 1.467 złotych tytułem wynagrodzenia za udzielenie powódce pomocy prawnej z urzędu (pkt 4 wyroku) (kopia wyroku wydanego w sprawie II C 236/08 k. k. 474 załączonych akt II C 236/08). W toku postępowania toczącego się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w sprawie o sygnaturze akt II C 236/08, Sąd dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości, który ustalił, przy przyjęciu wszystkich wpłat dokonanych przez pozwaną, iż pozwana na chwilę zamknięcia rozprawy w sprawie o sygnaturze akt II C 236/08, winna zapłacić zgodnie z tytułem egzekucyjnym na rzecz powoda łącznie kwotę 9.544,91 zł, na co składają się: należność główna w wysokości 6.000,00 zł, odsetki umowne od kwoty głównej w wysokości 3.393,54 zł oraz koszty w wysokości 151,37 zł (kopia uzasadnienia orzeczenia wydanego w sprawie o sygnaturze akt II C 236/08 k.53 – 68).

Pozwem złożonym w dniu 16 sierpnia 2012 roku, inicjującym postępowanie przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze II C 806/12, sprecyzowanym pismem z dnia 05 listopada 2011, powód B. J. wniósł o solidarne zasądzenie od pozwanych T. D. i A. D. (1) kwoty 45.563 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 13 lipca 2012 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. Na uzasadnienie swego stanowiska powód wskazał, iż poniósł szkodę z powodu wystąpienia inflacji względem kwoty głównej oraz nieuzyskanych zysków (pozew k. 2-5, sprecyzowanie pozwu k. 37 załączonych akt o sygnaturze II C 806/12). W toku postępowania sądowego o sygnaturze II C 806/12 powód popierał żądanie pozwu żądając urealnienia kwoty głównej 6.000 złotych z 1995 roku na równowartość tej kwoty w 2013 roku z powodu wystąpienia wysokiej inflacji na kwocie głównej, odwołując się do wysokości czynszu opłacanego przez powoda w dacie udzielenia pozwanym pożyczki oraz w dacie wystąpienia z powództwem w sprawie o sygnaturze II C 806/12 (pismo powoda k. 64 – 72 załączonych akt o sygnaturze II C 806/12).

W dniu 28 sierpnia 2013 roku, w sprawie o sygnaturze akt II C 806/12 Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi wydał wyrok, którym oddalił powództwo B. J. (wyrok z dnia 28 sierpnia 2013 roku wydany w sprawie o sygnaturze II C 806/12 k. 105 załączonych akt). Powyższe orzeczenie jest prawomocne (okoliczność bezsporna). W uzasadnieniu przedmiotowego orzeczenia Sąd wskazał, iż rozpatrywał roszczenie powoda na gruncie art. 471 kc, a także odniósł się do dokonanej przez powoda waloryzacji, wskazując, iż powód nie poparł żadnymi dowodami swych wyliczeń w tym zakresie (uzasadnienie orzeczenia wydanego w sprawie o sygnaturze II C 806/12 k.106 - 118 załączonych akt o sygnaturze II C 806/12).

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na kserokopiach dokumentów załączonych do akt sprawy, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony. Sąd uznał, że przedstawione dokumenty były wiarygodnym dowodem, ich treść nie budziła wątpliwości Sądu, co do ich prawidłowości i autentyczności. Nie było też żadnych wątpliwości, co do zgodności kserokopii zawartych w aktach sprawy z oryginałami dokumentów. Sygnalizując przy tym, iż ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c.

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności odnieść się należy do punktu 1 rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniu z dnia 29 maja 2017 roku, w którym Sąd umorzył postępowanie w zakresie kwoty 5.788,06 zł. Podstawą niniejszego rozstrzygnięcia było cofnięcie pozwu w tym zakresie, co zostało sprecyzowane przez powoda na rozprawie w dniu 15 maja 2017 roku, na co wyraziła zgodę pozwana w imieniu własnym oraz w imieniu reprezentowanego w sprawie pozwanego A. D. (1).

Zgodnie z dyspozycją art. 203 §1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Z kolei art. 355 §1 kpc stanowi, że sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne.

Natomiast zgodnie z treścią art. 203 § 4 k.p.c. Sąd jest zobowiązany do kontroli przedmiotowej czynności procesowej w kontekście przesłanek w tym przepisie wymienionych warunkujących uznanie cofnięcia pozwu za niedopuszczalne. Przepis art. 203 § 4 k.p.c. obliuguje do uznania cofnięcia powództwa za niedopuszczalne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, iż taka czynność byłaby niezgodna z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzałaby do obejścia prawa.

W przedmiotowej sprawie strona powodowa cofnęła skutecznie pozew, co wprost wyartykułowała na rozprawie w dniu 15 maja 2017 roku i na co wyraziła zgodę strona pozwana, zatem powyższe cofnięcie pozwu było skuteczne.

Skuteczne cofnięcie pozwu uzasadnia zatem umorzenie postępowania. Jednocześnie Sąd nie dopatrył się w oświadczeniu strony powodowej istnienia przesłanek przewidzianych w art. 203 § 4 k.p.c., w obliczu których cofnięcie pozwu jest niedopuszczalne.

Zważywszy na cofnięcie pozwu w zakresie kwoty 5.788,06 złotych, taki sam zakres ma umorzenie postępowania w sprawie.

Odnosząc się z kolei do podtrzymywanego przez powoda żądania o zasądzenie kwoty 9.544,91 zł, na co składa się kwota 6.000,00 zł, to jest kwota główna oraz odsetki w wysokości 3.393,54 zł oraz kwota 151,37 zł, która stanowi koszty sądowe wynikające z kosztów postępowania w sprawie o sygn. III Nc 63/97, w ocenie Sądu w tym zakresie istnieje powaga rzeczy osadzonej, co skutkuje odrzuceniem pozwu.

Zgodnie z art.199 § 1pkt 2 k.p.c., Sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona.

Zakres przedmiotowy i podmiotowy powagi rzeczy osądzonej reguluje art. 366 k.p.c. przewidując, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko, co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami.

Powaga rzeczy osądzonej jest pojęciem procesowym i oznacza cechę prawomocnego wyroku wykluczającą ponowne przeprowadzenie takiego samego procesu (postanowienie Sądu Najwyższego z 29 stycznia 1997 roku, sygn. akt I CKU 65/96). O powadze rzeczy osądzonej decyduje, poza identycznością stron i identycznością przedmiotu rozstrzygnięcia, także tożsamość podstawy sporu (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 2 listopada 1935 roku, C III 491/35, Głos Sądownictwa 1936 rok, Nr 7-8, s. 633; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 roku, II CZ 59/71, OSNC 1971 rok, Nr 12, poz. 226 i uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 roku, III CZ 67/13). Tożsamość stron zachodzi wtedy, gdy w obu sprawach występują te same strony lub ich następcy prawni, chociażby w odwrotnych rolach procesowych (por. postanowienie z 19 kwietnia 1999 roku, III CKN 143/99, Legalis i J. Mokry, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 1991 roku, III CZP 110/91, OSP 1993 rok, Nr 1, poz. 3).

Tożsamość przedmiotowa roszczenia objętego prawomocnym orzeczeniem sądu oraz stanowiącego przedmiot nowego powództwa występuje wtedy, gdy żądania są identyczne i jednocześnie jednakowa jest ich podstawa faktyczna i prawna, przy czym przesłanki te muszą wystąpić łącznie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 r., III CZP 67/13, OSNC 2014, nr 7- 8, poz. 73, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2014 r., III CSK 124/13, nie publ. i z dnia 11 lutego 2011 r., I CSK 277/10, nie publ.).

Podstawa sporu nie może być identyfikowana „z podstawą powództwa”, ponieważ ta nie obejmuje stanowiska pozwanego, ani z pojęciem „podstawa faktyczna i prawna wyroku”, gdyż te określenia oznaczają jedynie motywy takiego, a nie innego rozstrzygnięcia (Z. R., (...) iudicata, s. 74 i postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2013 roku, V CSK 515/12, L.). Podstawa sporu to zespół okoliczności faktycznych, które charakteryzują stosunek prawny pomiędzy stronami, i z których powód wywodzi swe roszczenie względem pozwanego (za W. Siedleckim, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1966 roku, III PZP 15/66, OSPiKA 1967 rok, Nr 5, poz. 112). W zakres pojęcia „podstawa sporu” wchodzi tylko te fakty, które według hipotezy normy prawnej uzasadniają zastosowanie jej dyspozycji. Innymi słowy, dla przyjęcia tożsamości roszczenia trzeba tożsamości normy prawnej roszczenie to kształtującej. W przeciwnym wypadku występuje wielość roszczeń zależna od wielości norm (W. Berutowicz, Glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1967 roku, sygn. akt I CR 570/66, OSPiKA 1968 rok, Nr 7-8, poz. 158).

Zaznaczyć przy tym należy, iż decydującą dla oceny jest nie tylko tożsamość przedmiotu rozstrzygnięcia w sprawie po raz pierwszy i w sprawie później ponownie osądzonej, lecz również tożsamość okoliczności faktycznych, z których wynika w jednej i drugiej sprawie roszczenie procesowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 roku, II CZ 59/71, OSNC 1971/12/226) oraz zbieżność podstawy prawnej obu porównywanych rozstrzygnięć (por. zwłaszcza postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 stycznia 1997 roku, I CKU 65/96, LEX nr 29569, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1967 roku, I CR 570/66, OSP 1968/7-8/158). Tym samym prawomocny wyrok nie stanowi przeszkody do wytoczenia powództwa między tymi samymi stronami tylko wtedy, gdy nie występuje tożsamość przedmiotu, a nadto jeżeli przedmiot powództw jest wprawdzie jednakowy, ale różne są podstawy powództw, przy czym chodzi w tym wypadku zarówno o podstawę faktyczną, jak i prawną żądania. Innymi słowy, tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd ma w obu sprawach orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 3 sierpnia 2016 roku, sygn. akt I ACa 156/16, Lex nr 2114036).

	Zgodnie ze stanowiskiem judykatury jeśli poprzednie powództwo zostało oddalone, a okoliczności, na które powołuje się powód uzasadniając nowy pozew, uległy następczo zmianie, dopuszczalne jest wytoczenie
--	-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------

nowego powództwa o to samo żądanie; nie występuje tożsamość roszczeń, skoro okoliczności faktyczne leżące u ich podstaw są różne (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2015 roku, sygn. akt I CSK 926/14, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2012 r., II CSK 304/11, nie publ. oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2006 r., II CSK 34/06, nie publ.).

Transponując powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, powód w ostatecznie sprecyzowanym powództwie żądał zasądzenia kwoty 9.544,91 zł, na co składa się kwota 6.000,00 zł, to jest kwota główna oraz odsetki w wysokości 3.393,54 zł oraz kwota 151,37 zł, która stanowi koszty sądowe wynikające z kosztów postępowania w sprawie o sygn. III Nc 63/97, wskazując przy tym, iż wyliczenie żądanej kwoty 9.544,91 zł wynika z orzeczenia, które zapadło przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w dniu 26 października 2011 roku, w sprawie o sygnaturze II C 236/08.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż postępowanie, które toczyło się w sprawie o sygnaturze II C 236/08 było postępowaniem w przedmiocie pozbawienia tytułu wykonawczego to jest nakazu zapłaty wydanego w sprawie o sygnaturze III Nc 63/97, w dniu 7 marca 1997 roku, wykonalności. W toku przedmiotowego postępowania sąd przeprowadził dowód z opinii biegłego, który mając na uwadze upływ czasu, wysokość odsetek, wysokość spłat czynionych przez pozwaną na rzecz powoda z tytułu zawartej umowy pożyczki, ustalił, iż na czas zamknięcia rozprawy w sprawie o sygnaturze II C 236/08, pozwana jest zobowiązana do zapłaty na rzecz powoda kwotę 9.544,91 zł, na co składają się: należność główna w wysokości 6.000,00 zł, odsetki umowne od kwoty głównej w wysokości 3.393,54 zł oraz koszty w wysokości 151,37 zł, co wynika z istniejącego tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty wydanego w dniu 7 marca 1997 roku, w sprawie o sygnaturze akt III Nc 63/97, przez Sąd Rejonowy w Łodzi, III Wydział Cywilny. Tym samym orzeczenie wydane przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II C 236/08 i przeprowadzone postępowanie wykazało istnienie wierzytelności powoda wobec pozwanej, której podstawa jest wydany w dniu 7 marca 1997 roku nakaz zapłaty. Przedmiotowym nakazem zapłaty, wydanym przez Sąd Rejonowy w Łodzi, w dniu 7 marca 1997 roku, w sprawie o sygnaturze III Nc 63/97, Sąd zasądził od pozwanej T. D. na rzecz powoda B. J. kwotę 6.000 złotych z odsetkami umownymi w wysokości 300 zł miesięcznie od dnia 27 listopada 1995 roku do dnia 27 sierpnia 1996 roku oraz w wysokości 350 zł miesięcznie od dnia 27 sierpnia 1996 roku do dnia zapłaty, a także koszty procesu w wysokości 1.123,00 złotych, mając za podstawę faktyczną rozstrzygnięcia zawartą między stronami w dniu 27 listopada 1995 roku umowę pożyczki. Tym samym zważyć należy, iż w toku postępowania o sygnaturze II C 236/08 Sąd ustalił, iż mimo znacznego upływu czasu przywołana umowa pożyczki nie została przez pozwaną wykonana, bowiem pozostała do spłaty z tejże umowy kwota główna w wysokości 6.000,00 zł oraz odsetki umowne od kwoty głównej w wysokości 3.393,54 zł.

W toku przedmiotowego postępowania, zakończonego wydaniem orzeczenia w dniu 29 maja 2017 roku, Sąd ustalił, iż kwota zasądzenia, której domaga się powód, wskazując jako podstawę faktyczną swego roszczenia zawartą z pozwaną w dniu 27 listopada 1995 roku umowę pożyczki, jest już objęta powagą rzeczy osądzonej, bowiem w tej materii wypowiedział się już Sąd Rejonowy w Łodzi w III Wydziale Cywilnym w dniu 7 marca 1997 roku, wydając orzeczenie w sprawie III Nc 63/97. Wątpliwości Sądu nie budzi tożsamość stron obu procesów, to jest niniejszej sprawy oraz sprawy prawomocnie zakończonej o sygn. III Nc 63/97, nie budzą wątpliwością sądu również granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej, które dotyczą kwestii, czy w nowej, niniejszej sprawie, występuje tożsamy przedmiot rozstrzygnięcia wyznaczany treścią nowego żądania strony powodowej oraz taka sama podstawa faktyczna roszczenia. W ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie porównanie podstawy faktycznej żądania zgłoszonego w poprzedniej sprawie stanowiącej przedmiot osądu Sądu Rejonowego w Łodzi o sygnaturze akt III Nc 63/97 oraz treści i podstawy faktycznej żądania aktualnie zgłoszonego, prowadzi do wniosku, że z uwagi na tożsamość w zakresie podstawy faktycznej aktualnie zgłoszonego żądania zachodzi ujemna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy

osądzonej. Tym samym Sąd nie może ponownie rozpatrywać żądania powoda, które zostało już prawomocnie osądzone.

W tym miejscu odnieść się należy również do żądania dokonania przez Sąd waloryzacji kwoty wynikającej z zawartej z pozwaną umowy pożyczki z dnia 27 listopada 1995 roku.

W tym zakresie w ocenie Sądu orzekającego w przedmiotowej sprawie również zachodzi powaga rzeczy osądzonej, a to z uwagi na prawomocnie zakończone postępowanie toczące się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze akt II C 806/12. W toku przywołanego postępowania również występują zarówno tożsamość podmiotowa (te same strony procesu) jak i tożsamość przedmiotowa. W toku postępowania o sygnaturze II C 806/12 powód również domagał się dokonania zwaloryzowania kwoty wynikającej z zawartej z pozwaną umowy pożyczki, również, identycznie jak w toku niniejszego postępowania, odwołując się do miernika jakim jest czynsz, który opłaca powód i zestawiając kwotę główną pożyczki w wysokości 6.000,00 zł, z wysokością czynszu, który regulował powód w 1995 roku, a wysokością czynszu, który obecnie obciąża powoda, wskazując przy tym, iż poniósł z tego tytułu szkodę. Podstawa faktyczna niniejszego postępowania jest identyczna z podstawą faktyczną, zgłoszona w toku postępowania o sygnaturze akt II C 806/12, nadto aktualnie powód nie powołał się na żadne nowe okoliczności, które zaistniały od daty wydania prawomocnego orzeczenia w przywołanej sprawie o sygnaturze akt IIC 806/12 i które nie byłyby odjęte już osądem a stanowią fakty, składające się na podstawę roszczenia, z których powód wywodzi dla siebie skutki prawne w objętej pozwem sferze, w zakresie której poszukuje ochrony prawnej. Tym samym w ocenie Sądu przedmiotowe roszczenie powoda również jest objęte powagą rzeczy osądzonej, bowiem Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie o sygnaturze II C 806/12, rozpoznał tak zakreślone roszczenie powoda, oddalając powództwo.

Na marginesie rozważań wskazać należy, iż instytucja odrzucenia pozwu ze swej istoty zamyka stronie powodowej możliwość przedstawienia sądowi powszechnemu swojego roszczenia w celu uzyskania ochrony sądowej. Tym samym przy rozważaniach dotyczących res iudicata koniecznym uwzględnienie zagwarantowanego w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP prawa obywatela do sądu, a zatem jej stosowanie wymaga zastosowania wykładni zawężającej (por. M. M. (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 199 Lex Polonica: 3929247).

O kosztach przedmiotowego postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz.U. Nr 167, poz. 1398), przejmując na rachunek Skarbu Państwa koszty opłaty sądowej od pozwu, mając na względzie fakt, iż powód został zwolniony od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w całości postanowieniem wydanym przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 16 listopada 2016 roku, w sprawie o sygnaturze III CZ 2023/16, z uwagi na trudną sytuację materialną.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.